

УСТАВНОМ СУДУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
11000 Београд
булевар Краља Александра број 15

УСТАВНА ЖАЛБА

У три примерка
са прилозима

Подносилац уставне жалбе:

Милован Живковић, ЈМБГ 2712952790010
из Ниша, ул. Прибојска број 86

На основу члана 170. Устава Републике Србије те члана 84. ст. 1. Закона о уставном суду, Милован Живковић из Ниша, подноси томе суду, као стварно и месно надлежном, ову уставну жалбу против Пресуде Вишег суда у Нишу ЗГж бр. 337/14 од 26. фебруара 2014. године, будући да се ради о одлуци против које на основу позитивних прописа није предвиђено ниједно правно средство у односу на предметну одлуку.

Предметна одлука је донета у парничном поступку поводом жалбе која је изјављена против Пресуде Основног суда у Нишу 20П бр. 7141/13 од 26. 11. 2013. године. Предметну пресуду подносилац уставне жалбе је примио дана 11. марта 2014. године.

Доказ о пријему предметне одлуке- доставница- налази се у предмету Основног суда у Нишу 20П бр. 7141/13.

Дакле, подносилац уставне жалбе је Основном суду у Нишу поднео тужбу за накнаду штете 18. 11. 2010. године.

Одлучујући по тужби првостепени суд је донео своју одлуку – Пресуду 20П бр. 12727/10 од 8. 3. 2011. године, на које је изјавио жалбу подносилац уставне жалбе.

Доказ: фотокопија Пресуде Основног суда у Нишу 20П бр. 12727/10 од 8. 3. 2011. године.

Виши суд у Нишу одбио је жалбу подносиоца уставне жалбе те је потврдио првостепену одлуку у целости.

Доказ: фотокопија Пресуде Вишег суда у Нишу 2Гж бр. 1974/11 од 13. јула 2011. године.

У поновљеном поступку поново је првостепени Основни суд у Нишу својом Пресудом 20П бр. 7141/13 од 26. 11. 2013. године одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Доказ: фотокопија Пресуде Основног суда у Нишу **20П бр. 7141/13** од 26. 11. 2013. године.

Коначно, одлучујући по изјављеној жалби Виши суд у Нишу потврдио је првостепену одлуку и одбио је као неосновану жалбу подносиоца уставне жалбе.

Доказ: фотокопија Пресуде Вишег суда у Нишу **3 Гж бр. 337/14** од 26. фебруара 2014. године.

Према одредби члана **394.** ст. 3 Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена о имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев не односи на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке чинидбе, ако вредност спора не прелази 100.000 еура у динарској противвредности .

У конкретном случају, будући да је вредност предмет спора 95.000,00 динара, то сходно наведеној одредби ЗПП није дозвољена ревизија те самим тим подносилац уставне жалбе није могао да искористи ревизију као ванредни правни лек.

Правни основ у овом парничном поступку била је накнада штете јер тужени Републички фонд ПИО није подносиоцу уставне жалбе, као и многим другим лицима која су остварила пензију код Фонда СОВО, исплатио ванредно усклађивање пензије од јануара 2008. године до октобра 2010. године, које су право остварили пензионери којих је било 1.290.011.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев јер сматра да будући да подносилац уставне жалбе нема управно решење којим је регулисано право и како су пензије војних осигураника биле изнад 60% то њему не припада ово право јер се на њега и друга лица која су наведена не односи ово ванредно повећање.

Другостепени суд, пак, према наводима из образложења ожалбене одлуке, сматра да су ФОНД СОВО и Републички Фонд ПИО била два независна фонда и да како до измена Закона о пензијско и инвалидском осигурању припадници ФОНДА СОВО нису били уврштени у Закон о ПИО њима не припада предметно право. У међувремену Управни одбор Фонда СОВО је донео одлуку којом је утврдио да се решење о ванредном усклађивању пензија не односи на припадника ФОНДА СОВО већ само на припаднике Републичког Фонда ПИО и надасве како су војне пензије биле изнад просека од 60%, а циљно тумачење саме одредбе указује да се на ове пензионере не односи ово ванредно повећање пензија.

Одредбама члана **261.** Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 43/94, 28/96, 44/99, 74/99, 3/02 и 37/02 и „Службени лист СЦГ”, бр. 7/05 и 44/05), било је одређено да се пензије усклађују у односу на плате професионалних војника и да прописе о усклађивању пензија на основу овог члана доноси савезни министар за одбрану. Наведене законске одредбе престале су да важе на основу одредбе члана **197.** став 2. Закона о Војсци Србије, који је ступио на снагу 1. јануара 2008. године.

Према одредби члана **193.** став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС”, бр. 116/07, 88/09 и 101/10), прописано је да се усклађивање износа пензија војних осигураника остварених до дана ступања на снагу овог закона, као и пензија остварених по ступању овог закона на снагу, врши по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

Одредбом, пак, члана **21.** став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС”, број 85/05) измењен је члан **80.**

Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је уређен начин усклађивања пензија, па је одређено да се пензија од 1. априла и 1. октобра текуће године усклађује, на основу статистичких података, са кретањем трошкова живота на територији Републике у претходних шест месеци.

Одредбом члана 73. наведеног Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању предвиђено је да се за 2006, 2007, и 2008. годину пензије, изузетно од члана 21. тог закона, усклађују са процентом раста трошкова живота и процентом раста, односно пада зараде. Сагласно одредби члана 75. став 1. истог закона, уколико просечан износ пензије корисника у осигурању запослених исплаћене за претходну годину износи мање од 60% од износа просечне зараде без пореза и доприноса запослених на територији Републике у претходној години, пензије ће се ванредно ускладити од 1. јануара текуће године, за проценат којим се обезбеђује да се износ просечне пензије за претходну годину корисника у осигурању запослених доведе на ниво од 60% просечне зараде без пореза и доприноса исплаћених у претходној години. Према ставу 2. тог члана закона, ово ванредно усклађивање може се примењивати најдуже три године од дана почетка примене овог закона.

Решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање 01 број 181-431/08 од 25. јануара 2008. године извршено је ванредно усклађивање пензија, вредности општег бода и новчаних накнада од јануара 2008. године и одређено, поред осталог, да се пензије усклађују за 11,06%, а да ће се исплата усклађене пензије и новчаних накнада по овом решењу вршити од 1. јануара 2008. године.

Одредбама члана 4. тачка 4. Уредбе о надлежностима, делокругу, организацији и начину пословања Фонда СОВО („Службени лист СРЈ”бр.43/94), прописано је, између осталог, да је директор Фонда СОВО, надлежан да врши исплату пензија, њихово усклађивање са Законом и прописима донесеним на основу овог Закона.

Одредбом члана 5. став 1. Уредбе о начину остваривања и престанка права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника („Службени лист СРЈ”бр. 36/94, 42/02) прописано је "Пензије и друга примања војних осигураника усклађују се по службеној дужности". А, након што су пензионери који су тај статус стекли код Фонда СОВО, по ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, иста обавеза је прописана одредбом члана 49. ст. 1. Статута Републичког фонда ПИО.

Према одредби члана 32 ст. 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право на независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега, док је одредбом члана 36 ст. 2. истог прописа записано да свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

Одредбом члана 36. став 1. Устава Републике Србије прописано је да се јемчи једнака заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединицама локалне самоуправе.

Одредбом члана 171. Устава Републике Србије прописано је да је свако дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда.

Напослетку одредбом члана 70. Устава Републике Србије прописано је да се Пензијско осигурање уређује се законом и да се Република Србија стара о економској сигурности пензионера.

Одредбом члана 7. Закона о Уставном суду прописано је да су Одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Одредбом члана 104. истог Закона записано је : „ Државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни су да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда“.

Овај правни основ је био основ одлучивања Уставног суда у великом броју уставних одлука али је тај суд објавио три битне одлуке којима се изјаснио на бројна питања везана за ову правну ствар.

Тако је Одлуком Уставног суда Уж-2666/2011 од 23. маја 2012. године, са којом је у време доношења оспорене пресуде Управни суд био упознат, усвојена је уставна жалба Радоја Жарковића из Београда и утврђене да је пресудом Управног суда У. 22662/10 од 21. априла 2011. године повређено право тог лица на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава. У овој одлуци Уставни суд је изразио следеће правно становиште: ...“Не може се прихватити становиште Управног суда да је Управни одбор Фодна СОВО овлашћен да одлучује о постојању услова за ванредно усклађивање пензија те да непостојање општег акта Управног одбора тог фонда о ванредном усклађивању онемогућава да се удовољи захтеву подносиоца уставне жалбе за усклађивање пензије”.... „да се пензије војних осигураника од 1. јануара 2008. године усклађују по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање, те да је Закон о пензијском и инвалидском осигурању једини општи акт на основу кога се тим корисницима могу вршити усклађивања пензија, па и предметно ванредно усклађивање од 11,06%.

Поред тога, је оцењено да акт о усклађивању пензија, који доноси надлежни орган организације у којој се остварују права из пензијског осигурања, по својој природи није општи акт, већ акт техничко-спроведбеног карактера донет у поступку извршавања законом утврђених обавеза Фонда. Њиме се не уређују права и обавезе осигураника, већ се, сагласно начину и методу утврђеном законом, одређују конкретни проценти усклађивања пензија, на основу званичних статистичких података“.

Надаље, Одлуком Уставног суда Уж-5287/2011 од 5. децембра 2012. године усвојена је уставна жалба Радомира Милосављевића из Ниша и утврђено да је пресудом Вишег суда у Београду Гж. 2692/11 од 22. септембра 2011. године повређено право тог лица на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава.

У тој одлуци Уставни суд је изразио следеће правно становиште: „пензије војних осигураника од 1. јануара 2008. године усклађују се по динамици и на начин утврђен законом којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање, како је то прописано чланом 193. став 1. Закона о Војсци Србије. Одредбама члана 73. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању из 2005. године, изузетно од члана 21. тог закона, предвиђено је ванредно усклађивање пензија за 2006, 2007. и 2008. годину, од 1. јануара текуће године, под условима, на начин и у висини прописаној чланом 75. став 1. истог закона.

Стога је Фонд за пензијско и инвалидско осигурање донео решење којим је извршено ванредно усклађивање пензија у 2008. години. Пензије и друга примања војних осигураника су морала бити усклађена по истој динамици, и то по службеној дужности, а појединачна решења о усклађивању пензија и других примања морају бити донета само уколико војни осигураник то захтева. Дакле, издавање појединачног решења о усклађивању пензије није предуслов за исплату усклађене пензије, јер се усклађивање врши по службеној дужности“.

Одлуком, пак, Уставног суда Уж-8405/2013 усвојена је уставна жалба Николе Кнежевића из Ниша и утврђено да је њему повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава. У тој одлуци Уставни суд посебно "наглашава да се испуњеност законских услова за признавање права на ванредно усклађивање пензија није могла одвојено ценити у односу на војне осигуранике, јер су пензије остварене до 1. јануара 2008. године, као и оне остварене после тог датума, морале бити усклађене на исти начин, под истим условима и у истој висини као и пензије корисника у осигурању запослених.

Стога, чињеница да се ванредно усклађивање пензија односило на 2007. годину у којој су војни осигураници били у посебном систему социјалног осигурања у оквиру режима Закона о Војсци Југославије, није смела утицати на обавезу надлежног Фонда да, по службеној дужности, изврши ванредно усклађивање пензија војним осигураницима у истом проценту као и корисницима пензија у осигурању запослених.

Околност да приликом одређивања конкретног процента ванредног усклађивања пензија нису били узети у обзир износи војних пензија исплаћени у 2007. години, није давала основа другостепеном органу и Управном суду да посебно цене постојање законских услова за ванредно усклађивање пензија само за категорију војних осигураника, имајући у виду су ти корисници пензија у погледу права на усклађивање пензија почев од 1. јануара 2008. године били укључени у општи систем пензијског и инвалидског осигурања".

Према цитираним правним схватањима Уставног суда, а које су првостепени и другостепени суд морали да примене у овом предмету јер су одлуке уставног суда обавезујуће и морају се поштовати и извршавати, то треба истаћи да су оба суда погрешно применили правна схватања уставног суда јер се у овом предмету посебно наглашава да се испуњеност законских услова за признавање права на ванредно усклађивање пензија није могла одвојено ценити у односу на војне осигуранике, јер су пензије остварене до 1. јануара 2008. године, као и оне остварене после тог датума, морале бити усклађене на исти начин, под истим условима и у истој висини као и пензије корисника у осигурању запослених. Стога, чињеница да се ванредно усклађивање пензија односило на 2007. годину у којој су војни осигураници били у посебном систему социјалног осигурања у оквиру режима Закона о Војсци Југославије, није смела утицати на обавезу надлежног Фонда да, по службеној дужности, изврши ванредно усклађивање пензија војним осигураницима у истом проценту као и корисницима пензија у осигурању запослених. Околност да приликом одређивања конкретног процента ванредног усклађивања пензија нису били узети у обзир износи војних пензија исплаћени у 2007. години, није давала основа другостепеном органу и Управном суду да посебно цене постојање законских услова за ванредно усклађивање пензија само за категорију војних осигураника, имајући у виду су ти корисници пензија у погледу права на усклађивање пензија почев од 1. јануара 2008. године били укључени у општи систем пензијског и инвалидског осигурања.

О одлучивању на право за ванредно усклађивање појединчаним решењем управног органа истичемо да се и о томе изјаснио Уставни суд када је истакао своје становиште да се о овом праву не одлучује појединачним решењем јер је директор фонда о овом праву одлучио својим решењем које је општег карактера.

Директор Фонда ПИО је овлашћен на основу одредбе члана 73 и члана 75. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању да увећа пензије, па како је исти на основу тог основа и донео такву одлуку нису судови надлежни да испитују законитост предметног решења већ само да исто спроведу на сваки индивидуални случај. Тим решењем није искључена ниједна категорија пензионера па ни војни пензионери, то сматрамо да је другајачијом оценом и применом овог решења суд погрешно применио материјално право на штету подносиоца уставне жалбе. Овде, посебно истичемо да нису судови могли да примене ни одлуку Управног одбора Фонда СОВО број 62960-5 од 29. 9. 2011. године којом је одлучено да се ванредно повећање не односи на припаднике Фонда

СОВО јер тај орган није надлежан за доношење те одлуке, односно донета тек касније током трајања бројних поступака односно 29. 9. 2011. године.

Дакле, треба поновити већ написано да се испуњеност законских услова за признавање права на ванредно усклађивање пензија није могла одвојено ценити у односу на војне осигуранике, јер су пензије остварене до 1. јануара 2008. године, као и оне остварене после тог датума, морале бити усклађене на исти начин, под истим условима и у истој висини као и пензије корисника у осигурању запослених.

Све речено указује подносиоцу уставне жалбе да оспорене одлуке судова нису образложене на уставно прихватљив начин чиме су судови повредили одредбу члана 32. став1. Устава Републике Србије.

Како је у току велики број предмета пред Управним судом, управним органима и пред судовима опште надлежности то су судови опште надлежности већ донели правноснажне и извршне одлуке које се односе на идентичан правни и чињенични основ, односно у битно сличној правној ситуацији. У тим одлукама поступили су судови потпуно супротно у односу на предметне одлуке Основног и Вишег суда у Нишу.

Тако је пресудом □□□□□□□□□□□□□□□□ **18 П. бр. 12231/2010** од 22. 3. 2011. године Основни суд у Нишу тужиоцу Марку Тодићу досудио наканду штете због мање исплаћене пензије за временски период од 1. 1. 2008. године до 31. 12. 2012. године.

Доказ: фотокопија Пресуде.

□□□□□□□□□□□□□□□□ је својом одлуком 14 Гж бр. 1887/13 од 14. 11. 2013. године потврдио Пресуду Основног суда у Врању 5П бр. 4233/12 од 24. 5. 2013. године.

Доказ: фотокопија Пресуде Апелациони суд у Нишу **14 Гж бр. 1887/13** од 14. 11. 2013. године и Пресуде Основног суда у Врању **5П бр. 4233/12** од 24. 5. 2013. године.

Апелациони суд у Нишу је својом одлуком 13 Гж бр. 1284/13 од 27. 6. 2013. године потврдио Пресуду Основног суда у Врању П бр. 4178/12 од 20. 3. 2013. године.

Доказ: фотокопија Пресуде Апелациони суд у Нишу **13 Гж бр. 1284/13** од 27. 6. 2013. године и Пресуде Основног суда у Врању **П бр. 4178/12** од 20. 3. 2013. године.

□□□□□□□□□□□□□□□□ је својом одлуком **Гж 1 бр. 54/13** од 22. 5. 2013. године усвојио жалбу тужиоца и преиначио је првостепену одлуку Основног суда у Новом Саду П1 бр. 7872/2010 од 23. 9. 2011. године на начин што је усвојио тужбени захтев тужиоца на наканду штете због неисплаћеног дела пензије за 11,06%.

Доказ: фотокопија Пресуде Виши суд у Новом Саду **Гж 1 бр. 54/13** од 22. 5. 2013. године и Пресуде Основног суда у Новом Саду **П1 бр. 7872/2010** од 23. 9. 2011. године.

Исти суд је својом одлуком Гж бр. 3291/2011 год 5. 6. 2013. године потврдио Пресуду Основног суда у Новом Саду П. бр. 59204/2010 од 7. 7. 2011. године.

Доказ: фотокопија Пресуде Виши суд у Новом Саду **Гж 1 бр. 3291/11** од 5. 6. 2013. године.

Виши суд у Новом Саду је потврдио Пресуду Основног суда у Новом Саду.

Доказ: фотокопија Пресуде Виши суд у Новом Саду **Гж бр. 2666/13** од 13. 2. 2014. године и Пресуда Основног суда у Новом Саду **П бр. 8926/2012** од 18. 4. 2013. године.

Основни суд у Новом Саду је одбио тужбени захтев тужиоца али је другостепени исту пресуду преиначио и усвојио је тужбени захтев.

Доказ: фотокопија Пресуде Виши суд у Новом Саду **Гж бр. 2279/12** од 11. 12. 2013. године и Пресуда Основног суда у Новом Саду **П бр. 5922/2011** од 22. 5. 2012. године.

На идентичан је начин одлучено и у овом предмету.

Доказ: фотокопија Пресуде Виши суд у Новом Саду **Гж бр. 3262/12** од 23. 1. 2014. године и Пресуда Основног суда у Новом Саду **П бр. 55543/2010** од 5. 7. 2012. године.

Виши суд у Новом Саду је својом одлуком Гж 1 бр. 1501/13 од 6. 2. 2014. године усвојио жалбу тужиоца и преиначио је првостепену одлуку Основног суда у Новом Саду П бр. 5693/2012 од 11. 1. 2013. године на начин што је усвојио тужбени захтев тужиоца на наканду штете због неисплаћеног дела пензије за 11,06%.

Доказ: фотокопија Пресуде Виши суд у Новом Саду Гж 1 бр. 1501/13 од 6. 2. 2014. године.

Пресуду Основног суда у Новом Саду П. бр. 1283/2011 од 8. 5. 2012. године потврдио је Виши суд у Новом Саду Пресудом Гж бр. 2178/2012 од 11. 12. 2013. године.

Доказ: фотокопија Пресуде П. бр. 1283/2011 од 8. 5. 2012. године и Гж бр. 2178/2012 од 11. 12. 2013. године.

Пресуду Основног суда у Новом Саду П. бр. 4561/2011 од 1. 6. 2012. године потврдио је Виши суд у Новом Саду Пресудом Гж бр. 2828/2012 од 23. 1. 2014. године.

Доказ: фотокопија Пресуде П. бр. 4561/2011 од 1. 6. 2012. године и Гж бр. 2828/2012 од 23. 1. 2014. године.

Пресуду Основног суда у Новом Саду П. бр. 18/2011 од 29. 9. 2011. године потврдио је Виши суд у Новом Саду Пресудом Гж бр. 3695/2011 од 5. 6. 2013. године.

Доказ: фотокопија Пресуде П. бр. 18/2011 од 29. 9. 2011. године и Гж бр. 3695/2011 од 5. 6. 2013. године.

□□□□ □□□ □□□□□□ је својом одлуком Гж бр. 57/13 од 5. 8. 2013. године преиначио одлуку Основног суда у Пироту 4П бр. 2931/10 од 27. 9. 2012. године и досудио је тужиоцу наканду штете.

Доказ: фотокопија Пресуде Вишег суд у Пироту Гж бр. 57/13 од 5. 8. 2013. године.

□□□□ □□□□□□ □□□□ је својом Пресудом Гж бр. 1349/13 од 24. 12. 2013. године потврдио Пресуду Основног суда у Пожеги 8П бр. 1583/12 од 5. 8. 2013. године.

Доказ: фотокопија Вишег суда у Ужицу Гж бр. 1349/13 од 24. 12. 2013. године.

Исти суд је одлуком Гж бр. 95/14 од 20. 2. 2014. године потврдио првостепену одлуку.

Доказ: фотокопија Вишег суда у Ужицу Гж бр. 95/14 од 20. 2. 2014. године и Основног суда у Ужицу П бр. 1488/13 од 26. 11. 2013. године.

Виши суд у Ужицу је својом одлуком потврдио првостепену одлуку Основног суда у Ужицу којом је усвојен тужбени захтев.

Доказ: фотокопија Вишег суда у Ужицу Гж бр. 177/14 од 27. 2. 2014. године и Основног суда у Ужицу П бр. 186/13 од 5. 2. 2014. године.

Идентична је одлука **Вишег суда у Ужицу** Гж бр. 562/13 од 28. 10. 2013. године.

Доказ: фотокопија Вишег суда у Ужицу Гж бр. 562/13 од 28. 10. 2013. године.

У свим овим одлукама које смо набројали првостепени и другостепени судови признали су право тужиоцима на наканду ванредног повећања пензије и обавезали су туженика Републички фонд ПИО да тужиоцима исплати наканду штете због мање исплаћених пензија.

На описани начин предметне одлуке како првостепеног тако и другостепеног суда су неправичне јер доношење различитих одлука у истој или битно сличној правној ситуацији од стране првостепених и другостепених односно редовних суда у парничном поступку, довело је до повреде права на једнаку заштиту права пред судовима и до повреде права на правично судђење које је прописано одредбом члана 32. ст. 1. Устава Републике Србије.

Овде, као неопходни услов који је испуњен, је да постоји идентитет чињеничног и правног стања ствари а различито поступање првостепених и другостепених судова у примени материјалног права уз то да је ожалбеним одлукама Основни суд у Нишу као и Виши суд у Нишу потпуно погрешно применио материјално право и то противно схватању Уставног суда Србије које је обавезујуће у примени материјалног права од стране редовних судова.

На основу реченог подносилац уставне жалбе предлаже том суду да усвоји ову уставну жалбу те да:

УТВРДИ да су подносиоцу уставне жалбе повређена права и то на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, право на једнаку заштиту права из члана 36. ст. 1. Устава Републике Србије, право на делотворан правни лек из члана 32. ст. 1. Устава Републике Србије.

ДА ПОНИШТИ Пресуду Основног суда у Нишу 20П бр. 7141/13 од 26. 11. 2013. године и Пресуду Вишег суда у Нишу 3 Гж бр. 337/14 од 26. фебруара 2014. године и да наложи том суду да у остављеном року донесе нову одлуку којом ће отклонити недостатке на које укаже тај суд.

Да подносиоцу уставне жалбе исплати нематеријалну штету на име душевних болова због повреде поменутих уставних права у висини од 250.000 динара.

Уз уставну жалбу достављам и следеће исправе, и то:

- фотокопија Пресуде Основног суда у Нишу 20П бр. 12727/10 од 8. 3. 2011. године;
- фотокопија Пресуде Вишег суда у Нишу 2Гж бр. 1974/11 од 13. јула 2011. године;
- фотокопија Пресуде Основног суда у Нишу 20П бр. 7141/13 од 26. 11. 2013. године;
- фотокопија Пресуде Вишег суда у Нишу 3 Гж бр. 337/14 од 26. фебруара 2014. године и
- фотокопија судске праске и наведених одлука у том правцу.

У Нишу,
март 2014. године

ПОДНОСИЛАЦ УСТАВНЕ ЖАЛБЕ
Милован Живковић